

Punt de trobada

Aiiix! M'he d'afanyar, s'està fent tard. Em fa il·lusió i a la vegada una mica de por, aquesta trobada-estada. És la primera vegada que ens trobem totes sense la Berta. La trobarem tant a faltar!!! Ufl, menys mal, en tres minuts hauria d'arribar el tren i amb trenta minuts hauré arribat a BCN. Amb aquesta fresqueta matinera d'agost és molt agradable l'espera aquí a l'andana, és el que més m'agrada quan quedo amb «Les Noies», et vas acostant a l'estació del tren i ja notes el flaire marítim, l'estació, com aquell qui diu, està a la sorra, i quin goig l'olor d'aigua de mar i sorra de platja deserta, m'inunda el nas, es filtra per la meva pell, el remor de les onades s'endinsa al meu cervell a través de l'oïda, com si fossin onades, però onades d'un so tranquil·litzador i relaxant; allà asseguda, amb aquella olor, aquells sons, sempre que soc aquí m'envaeixen els records i pensaments de la meva infantesa, quan amb els pares veníem una estona a la platja i més tard anàvem a visitar la família de la mare, que eren i vivien aquí al Masnou.

El vagó va força ple, es veu que són gent que van a treballar o a estudiar, em sento privilegiada, en dimecres i començant una sortida de dos dies, realment un privilegi. Un noieta, molt amablement, em cedeix el seu seient, li agraeixo, la veritat, no m'hi veia, tot el viatge dreta. Al meu costat seu un avi que du un bastó antic, m'ha cridat l'atenció perquè és una còpia del bastó del meu avi, en conjunt em va recordar al meu avi, un senyor gran d'uns vuitanta anys... amb la pell molt arrugada al voltant de la boca i els ulls, com el meu avi, ell era un avi carinyós i un pel rondinaire, però que es desvivia per mi, la seva rateta, com ell m'anomenava. M'ha vingut al pensament el meu avi, quan els diumenges, després d'eixugar tota la mullena de la cuina, esmorzem, em poso les sabates de xarol negre (les mercedites) i el vestit dels diumenges, i marxem cap

a l'església —la missa és a les dotze—, diu el pare. No entenia per què m'hi portaven, si no havia fet la primera comunió no podia combregar; la mare em va dir que el capellà parlava en llatí, no entenia res del que deien, doncs... què hi feia, jo, allà? Badallava... bufava... rondinava, i al final em deixaven sortir a la plaça a jugar amb l'altra canalla que tampoc havia fet la primera comunió.

Vull estrènyer el passat, però se m'escapa..., quan el meu avi va morir, es va endur la tendresa d'estimar, de jugar. Avi... després de tu, no he pogut jugar amb ningú amb el porró de vi a la taula, com tu m'abraçaves... ningú més ho ha fet. Els pares no hi són, quan ells van marxar es van endur la meva seguretat, em van deixar sola davant el món, amb ells era més fàcil enfrontar-se i resistir, ells em donaven força, seguretat, m'alimentaven les il·lusions, em renyaven pels meus errors (tot i que normalment no els feia cas), però ara, al final del camí, sento que massa vegades tenien raó.

Era la nit de Reis... em portarien la bicicleta? Em feia molta il·lusió! No podia agafar el son! Havia preparat l'aigua per als camells, i el menjar pels Reis..., vaig voler fer-los «atxicoria», l'avi no me'n deixava beure mai, sempre em deia que et robava la son, així doncs... si els tres Reis en bevien, estarien ben desperts per seguir portant les joguines a tots els nens i nenes...

Propera parada, Plaça de Catalunya, correspondència amb... Em vaig despertar de cop! Vaig tenir un sobresalt, m'havia adormit al tren!! Havia somiat!! Eren somnis macos...

Vaig pensar, «Nita, no corris que encara cauràs».

Quan vaig ser fora de l'estació, vaig respirar... aspirant aire de Barcelona, sempre em feia il·lusió arribar a Barcelona, llavors estossejava, hi havia molta contaminació, ja no me'n recordava!!! Sempre em passava el mateix. Vaig anar caminant fins al nostre banc de la Plaça de Catalunya i vaig

seure, encara no havia arribat ningú, vaig tancar els ulls per tornar a reprendre el somni d'abans, volia tornar a recordar quan jo era petita...

TÒNIA: Nitaaa, que t'has adormit?

NITA: Aiiix quin ensurt! Hola Tònia, nooo donaaa, només rumiava.

TÒNIA: Ha ha ha, de roncar amb els ulls tancats ara en diuen rumiar? Ha ha ha, va explica'm què rumiaves?

NITA: Mira, Tònia... volia reprendre un somni que he tingut mentre venia amb el tren.

TÒNIA: Ha ha ha, ai, Nita, també rumiaves, al tren?

NITA: Aiiix, no siguis així Tònia, de bon matí i ja t'estàs rient de mi?

TÒNIA: No, Nita, no em ric de tu, va deixa'm un trosset per seure, i no siguis cabuda, explica'm, què has somiat al tren? I l'has pogut reprendre ara?

NITA: Aiiix, Tònia, no dormia, només pensava, de veritat. I li vaig explicar el somni que havia tingut al tren...

TÒNIA: Però Nita..., què pensaves quan jo he arribat?

NITA: Aiiix! Tònia, és que m'he despertat amb un sobresalt, m'ha despertat una veu de megafonia que anunciava la pròxima parada, era la veu d'en Quim i... era la nit de reis, m'havien portat la bicicleta, va ser l'època més feliç de la meva vida.

TÒNIA: Nitaaa, Nitaaa!!!

NITA: Sí, Tònia, necessito plorar, plorar d'alegria, d'emoció, de nostàlgia, ha sigut un somni tan maco!!!

TÒNIA: Va, Nita, no estiguis trista, avui, que hi serem totes...

NITA: Aiiix, Tònia no siguis beneita, totes? I la Berta? La Berta no hi serà, i no, no estic trista, és que m'he despertat en aquest punt, però se'm barrejaven els somnis, somiava quan jo era petita, molt petita, quan encara vivia el meu avi, ell em cuidava, jugava amb mi, he somiat quan em

banyava...al mig de la cuina, en el gibrell metàl·lic ple d'aigua on jo hi cabia asseguda, i l'aigua em tapava fins al coll, amb la pastilla de sabó que no feia escuma i un tros de tovallola vella i estripada..., així començava el matí dels diumenges quan hi havia el meu avi. Somiava com la mare em fregava la cara, l'esquena i darrere les orelles, la resta del meu cos ho volia fer jo sola, tot i que no sempre ho aconseguia; l'avi intentava mantenir la cuina econòmica sempre encesa amb aquell ventall gros de vímet, així donarà una mica d'escalfor a la meva rateta, deia.

TÒNIA: Jo també, Nita, a mi també em banyaven en un gibrell i quan ja no hi cabia em posaven dins del safareig; com ha canviat tot, eh!

NITA: T'imagines els nostres nets banyant-se en aquestes condicions? Ha ha ha, no, no, jo no m'imagino la meva jove amb aquella cuina econòmica, el gibrell metàl·lic ha ha ha i banyant els bessons i en Joanet, ha ha ha, no me la puc imaginar, mira que n'arriba a ser, de pet presumit,¹ la noia, ha ha ha.

La Tònia es va quedar callada, amb un silenci d'acompanyament a la Nita. La va agafar de la mà i van compartir el silenci durant uns minuts. El va trencar la Nita, per continuar explicant el que havia somiat:

NITA: Després, el meu avi em diu, va, posa't guapa que es fa tard, em dona l'esmorzar, i em poso (les mercedites), i la mare rondina dient marxem cap a l'església, que falta poc per les dotze, encara hi arribarem tard!; Tònia, a tu també et portaven a missa els diumenges?

TÒNIA: Sí, Nita, cada diumenge a missa de dotze, i era

---

¹ Col·loquialment en diem «pija». El llenguatge «pijo» es caracteritza per utilitzar repetitivament els prefixos super i mega, multiplicar les paraules d'una frase amb la falca «o sea» i introduir termes anglesos com «fashion» o «crazy».

divertit perquè a l'entrar el papa s'havia de treure el barret, la mama s'havia de posar una mantellina al cap, i el capellà parlava en llatí, és a dir jo no entenia ni fava del que deia, em sembla que ningú ho entenia, per què a més tota l'estona xerrava i estava d'esquena als feligresos.

NITA: Sí, Tònia, jo tampoc entenia res de res del que deien; quin temps aquells; saps de què me'n recordo ara?... Ha ha ha.

TÒNIA: Vaaa, Nita, digues, digues, va que jo també vull riure.

NITA: Tònia, t'imagines que ara, per exemple la «pija» de la meva jove, que viu en una casa amb calefacció... un quarto de bany amb banyera, que el meu fill li ha muntat una casa amb tots els ets i uts, tingúes una gibrelleta sota el llit? Perquè nosaltres la teníem, almenys jo li tenia, feia molt de fred per sortir a l'eixida a mitja nit, a fer un pipí...

TÒNIA: Òndia! És veritat, Nita, fa anys que no havia pensat en aquesta part del mobiliari de la meva habitació. Ha ha ha, Nita, quins records!

NITA: Sí, Tònia, sí, quins records, en moments com aquests em sento una mica aclaparada en un present que em vol dibuixar un futur... però que no hi arribo..., un present on el passat m'envaeix, i m'hi sento atrapada, com si mai en pogués sortir.

TÒNIA: Au va, digue'm, has pogut reprendre el somni que t'han interromput al tren?

NITA: Aiiiix, Tònia, no... no, no he pogut reprendre el somni; de cop i volta m'han tallat el somni amb una veu estranya... Bé a mi m'ha semblat la veu d'en Quim, però és clar, és evident que no pot ser, que fos ell qui anunciés la meva parada.

En aquell moment va arribar la Sina.

SINA: Hola, noies, veig que us ho passeu bé, de bon matí.

TÒNIA: Hola, Sina, apa! Bastó nou? L'estrenes avui?

NITA: No, Tònia, fa un parell de setmanes, l'altre se'm va partir per la meitat.

TÒNIA: Au, a quin net vas estomacar per trencar-lo? Sempre els amenaces aixecant el bastó? Ha ha ha.

SINA: Sí, Tònia els amenaço i ells se'n foten de mi, i el dia que no ho faig es preocupen perquè diuen que estic en hores baixes, però mai els he tocat un pèl, ni ho faré mai.

TÒNIA: Aiii, Sina, ja ho sé, era broma.

SINA: Tònia, no facis bromes de mal gust! Mira, ja arriben la Queta i la María.

QUETA I MARÍA: Ei noies, bon dia, ja hi som totes.

NITA: Falta la Berta! Soc la única que pensa en la Berta? Només fa escassament un mes que ens ha deixat, i no la trobeu a faltar?

Totes van emmudir de cop, sorpreses de com havia respòs la Nita a un simple comentari sense cap mala intenció, un comentari de cordialitat.

QUETA: Nita, per Déu! Com pots dir això? Eiii! Ja hi som totes, ha estat un comentari de cordialitat, ha estat com dir, ja no arribarà ningú més, ja podem marxar; de debò et penses que no la trobem a faltar?

La Tònia va voler treure ferro a aquell moment i amb el millor dels seus somriures es va aixecar tot dient:

—Va, noies, som-hi, Queta, on anem, avui?

QUETA: Sí, dona, ara t'ho diré, ja sabeu que cal endevinar-ho; apa, som-hi, de moment anem cap al metro.

Però la Nita no ho tenia clar, feia una cara seriosa, com trabsalsada, i no es va moure del banc. Tot i que la Tònia i la Queta, que com sempre eren l'ànima del grup, animaven a tothom.

SINA: Va, Nita, anima't dona, mira-les... Han agafat carrereta... Anem, anem, sembla que hem d'agafar el metro,

no sé pas on anirem, avui...

NITA: Sí, tens raó Sina, va, anem.

Varen accelerar el pas per atrapar les altres, totes estaven encuriosides per saber on anaven, i qui més qui menys feia cara d'alegria per camuflar la tristor que duïen dins, faltava la Berta, se'ls feia estrany anar allà on fos sense ella.

La María anava caminant mentre s'escoltava els seus propis pensaments... Pobra Berta! Com la trobo a faltar, ara mateix jo aniria agafada de bracet amb ella, sempre anàvem juntes, i ara... mira, «andando pal metro ma sola que Rintintin navegando por la Manga del Mar Menor», mira-les, apa!!! Aneu, aneu, no cal que ens espereu.

La Nita, davant meu i del bracet de la Sina, es va girar per cridar-me, se'm va acostar i em va preguntar què em passava. Que per què feia aquesta cara tan seriosa; i jo, no estava sèria, estava trista, molt trista...

NITA: Va, María, agafa't de bracet, anem, fes bon posat, María, va!

MARÍA: Aiiix, deixa'm, Nita, torna, torna amb la Sina; deixa'm, que ja sé caminar soleta.

I sí, va marxar, em vaig quedar sola, com sempre, la Berta no ho haguera permès, la Berta s'hauria quedat amb mi, no! Amb la Berta haguérem sortit juntes, i aniríem juntes tota l'estona.

En arribar a la Plaça d'Espanya, tot de sobte la María va preguntar:

—Encara no ens has dit on anem, avui, Queta...

La Sina fa unes rialles sonores...

MARÍA: Per què rius?

TÒNIA: Aiiix... Aiiix... María, que no ho veus?... Mira bé... Plaça d'Espanya... bitllet de ferrocarril fins a Monistrol... anem a...??

La Nita i la Tònia exclamen:

—A Montserrat!!

Totes es varen posar molt contentes... Feia molts anys que no hi anaven.

NITA: Estava convençuda que anàvem a buscar bolets!

SINA: Nitaaa, que estem a l'agost! Els bolets surten a la tardor!

NITA: Ai, vostè perdoni, però m'he llevat a les sis del matí por poder agafar el tren al Masnou i poder arribar a temps aquí, i a aquestes hores...?

TÒNIA: Però camí de la Cova podem mirar si en trobem, ha ha ha.

SINA: (*remugant*) Sí, dona!, caminant fins a la cova... No, no, és massa lluny, com a molt, jo hi aniré amb el cremallera que almenys et deixa a mig camí.

TÒNIA: Vinga, Sina! que tu jugues amb avantatge, tens l'ajut del bastó.

QUETA: Sí, sí, Sina, entre el bastó i les cames vas millor que nosaltres.

SINA: De bon matí ja us fiquen amb mi? Feu el favor de canviar de tema, d'acord?

TÒNIA: Mare de Déu! Comencem bé, encara no hem marxat a l'excursió, i ja comencem a discutir, voleu dir que arribarem a demà?

La Queta va començar a donar aquelles ordres concises i afectuoses.

QUETA: Pau, noies, pau, que ens queden moltes hores d'estar juntes. Apa, som-hi noies, no vull escoltar a cap de vosaltres dir que no pot!!!, és clar que podem!!!; som-hi!!! el ferrocarril està a punt de sortir, si no agafem aquest, no n'hi haurà un altre fins d'aquí una hora, i hem de ser a dalt abans de les dotze.

Sentiments de «lloca»

Pensaments de «mare»

Records de «neta»

Il·lusions de dona amb projectes

Projectes de dona amb il·lusions

Reflexions d'una vida, per sobreviure'm a mi mateixa